

**ДО Г-Н ЛОЗАН ПАНОВ –  
ПРЕДСЕДАТЕЛ  
НА ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД**

**П Р Е Д Л О Ж Е Н И Е**

от Красимир Влахов – заместник на председателя и ръководител на  
Гражданската колегия,  
и Дария Проданова – заместник на председателя и ръководител на  
Търговската колегия

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,**

Обръщаме се към Вас във връзка с установена противоречива съдебна практика по един процесуалноправен въпрос от изключително значение за правораздаването по граждански и търговски дела, а именно: **Намират ли приложение ограниченията относно обхвата на дейността на въззивния съд, предвидени в чл. 269, изр. второ ГПК, в производството по обжалване на определения и разпоредения на първоинстанционния съд?**

По въпроса е налице обилна противоречива практика на окръжните съдилища. Според едното становище ограниченията на чл. 269, изр. 2 ГПК не намират приложение при произнасяне по частна жалба срещу първоинстанционни определения и разпоредения. В този смисъл са Определение № 26018/22.12.2014 г., постановено по ч.гр.д. № 19350/2014 г. по описа на СГС (окончателно); Определение № 9066 от 28.04.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 975/2014 г. (окончателно); Определение № 9027 от 24.04.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 133/2014 г. (окончателно), както и в Определение № 614 от 01.05.2017 г. по ч.гр.д. № 846/2017 г. на САС (окончателно), постановено по частна жалба срещу първоинстанционно определение, с което е отказано предоставяне на правна помощ чрез осигуряване на безплатна адвокатска защита, като е прието, че „когато с частна въззивна жалба се повдига процесуалноправен спор, не се прилага нормативното правило, уредено в чл. 269, изр. 2 ГПК, предписващо, че въззивният съд не се произнася по нерелевирани в жалбата доводи за порочност на обжалвания съдебен акт, а приложима е правната норма, уредена в чл. 278, ал. 2 ГПК, предписваща, че въззивният съд се произнася по съществуването на повдигнатия пред него процесуален правен спор, като не е ограничен от наведените основания за порочност на обжалвания акт (.....). Следователно, с подаването на въззивната жалба въззивната инстанция ще извърши изцяло преценка относно

законосъобразността на обжалваното определение (.....), като не ще е обвързана само от наведените в тази частна въззивна жалба доводи за порочност на обжалвания съдебен акт“.

Обратната теза, според която ограниченията на чл. 269, изр. 2 ГПК следва да намерят приложение при разглеждане от въззивния съд на частни жалби срещу актове на първата инстанция по силата на препращащата разпоредба на чл. 278, ал. 4 ГПК, е възприета в Определение № 26258/08.11.2016 г., постановено по в.гр.д. № 12843/2016 г. по описа на СГС, II-,B“ въззивен състав (окончателно); Определение № 25597 от 4.12.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 19494/2014 г. (окончателно); Определение № 25592 от 4.12.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 19361/2014 г. (влязло в сила на 29.12.2014 г. като необжалвано); Определение № 19652 от 30.09.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 14103/2014 г. (окончателно, касационната жалба оставена без разглеждане – ч.гр.д. 1480/2015 г., IV ГО); Определение № 16606 от 8.08.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 5024/2014 г. (окончателно); Определение № 4863 от 6.03.2014 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 1919/2014 г. (недопуснато до касационно обжалване – ч.гр.д. № 5889/2014 г., I ГО); Определение № 7553 от 4.05.2012 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 3943/2012 г. (окончателно); Определение № 17179 от 24.11.2011 г. на СГС по в.ч.гр.д. № 15484/2011 г. (окончателно). По същество становището е застъпено и в Определение № 1750 от 20.05.2016 г. на САС по в.гр.д. № 1612/2016 г., според което поначало разпоредбата на чл. 269, изр. 2 ГПК е приложима при обжалване на определенията по силата на препращащата норма на чл. 278, ал. 4 ГПК, но в конкретното производство изричната разпоредба на чл. 621а, ал. 1, т. 2 ТЗ, като специална, дерогира това правило.

По въпроса е налице задължителна практика на ВКС, а именно Определение № 627 от 13.08.2014 г. по ч.гр.д. № 3124/14 г. на IV г. о., постановено в производство по чл. 274, ал. 3, т. 2 ГПК, според което обжалването на определенията е при условията на пълен въззив, при което въззивният съд дължи произнасяне по същество, без да е ограничен от посоченото в частната жалба. Видно от изложеното по-горе обаче, с това определение не е уеднаквена съдебната практика на долноинстанционните съдилища по въпроса.

С оглед на така съществуващото противоречие в съдебната практика по посочения въпрос, предоставяме на Вашата преценка дали да упражните правомощията си по чл.125 във връзка с чл. 124, ал. 1, т. 2 ЗСВ, като сезирате Общото събрание на съдиите от Гражданската и Търговската колегии на ВКС да се произнесат с тълкувателно решение, с което практиката по въпроса да бъде уеднаквена.

Приложения: цитираните в предложението съдебни актове.

**Красимир Влахов:**

**Дария Проданова:**